

Credincioșie în lucruri socotite mărunte

Jan Rouw

GBV

© 1994 by
Gute Botschaft Verlag (GBV)
Postfach 80
D-35673 Dillenburg
GERMANY

Cea mai mare dragoste

Când este vorba de cuvântul "dragoste", oamenii se gândesc în general la partea ei firească. Și când s-a stabilit o relație, ei vorbesc despre "mireasă și mire". Noi însă vrem să ne ocupăm acum de cea mai înaltă dragoste, de dragostea dumnezeiască, în care are în-semnătate mai întâi "Mirele" și după aceea "Mireasa".

"Mirele și mireasa" sunt subiectul principal din relatarea privitoare la creație în Geneza 1 și 2. Dumnezeu a creat pământul și tot ce este pe el. Însă în creație nu este vorba în primul rând de lucrurile pământești, oricât de mari și frumoase ar fi ele, ci de oameni, de bărbat și de femeie, de mire și de mireasă. Potrivit voci Creatorului, ei sunt punctul central al tuturor. Ca să populeze pământul, Dumnezeu putea să inițieze diverse posibilități, însă El a ales căsnicia.

Prin aceasta intențiile Sale merg mult mai departe. Gânduri mai înalte decât cele pământești au fost punctul Său de plecare și țelul Său. El avea înaintea ochilor lucruri nevăzute, iar lucrurile văzute au devenit reprezentarea acestora. Omul a fost „chipul lui Dumnezeu” și căsnicia cu dragostea intimă dintre bărbat și femeie trebuia să fie o imagine a ceea ce era cel mai înalt lucru pentru Dumnezeu. „Mirele și mireasa” ne vorbesc despre dragostea nemărginită a Domnului Isus față de Adunarea Sa.

Ceea ce noi niciodată nu ne-am putut imagina, își avea originea în inima lui Dumnezeu: Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața la cruce. Acolo El a dat totul, tot ce avea, și a cumpărat Mireasa Sa, ca proprietate a Sa (Matei 13.46).

Ce a făcut omul

Prima faptă a lui Adam față de soția sa a fost că el i-a dat și ei un nume: „Ea se va numi femeie” (în evreiește, femeie, „ișa” vine de la un cuvânt care înseamnă bărbat, „iș”). Și prin aceasta el a desemnat și poziția ei. Ce pagubă că femeia nu a păstrat acest loc! A fost începutul căderii sale. Când Satan a venit cu întrebarea lui șireată, ea a arătat prin răspunsul ei că în inima ei dormita deja o dorință falsă. Însă marea ei greșală a fost că a dat un răspuns Satanei. Adam avea misiunea să păzească grădina, nu ea; Adam avea indicații din partea lui Dumnezeu, nu ea, din ce pom nu avea voie să mănânce, și aceasta înainte chiar de a-i fi dată soția. Ce pagubă că Eva nu a trimis pe Diavol la Adam: „Soțul meu hotărăște în asemenea chestiuni!” Prin faptul că a stat de vorbă cu Satan, ea și-a pierdut protecția și fericirea.

Cât de dureros trebuie să fi fost pentru Dumnezeu, să vadă chiar aici, în acest model, ceea ce va face mai târziu Mireasa, Adunarea.

Este semnul caracteristic al timpului nostru, că femeia a renunțat în general la locul ei, ca să fie deopotrivă cu bărbatul. Dar și Adunarea în general nu mai vrea să fie supusă în simplitate, Capului ei. Ea a pus propriile ei gânduri pe aceeași treaptă cu Cuvântul lui Dumnezeu și a părăsit locul ei de **dependent**.

Când însă Tatăl vede pe credincioși, că fiecare în parte și toți împreună voiesc să trăiască potrivit gândurilor Mirelui, inima Sa se bucură foarte mult. Este valabil principiul că în mijlocul decăderii, cei credincioși pot să se adune numai pentru Numele Domnului Isus și să se supună pe deplin Cuvântului și autorității **Fiului**.

În străngerile laolaltă este permis surorilor să exprime prin comportarea lor, gânduri dumnezeiești. Ele trebuie să arate clar că vor să ocupe în mod personal locul femeii, potrivit Sfințelor Scripturi. Însă ele trebuie să arate față de Domnul și față de îngeri, că vor să ia locul lor în **Adunarea Domnului**.

Desigur, este adevărat că față de Domnul Isus noi stăm într-o relație de dragoste. Cu toate acestea ar trebui permanent să ne gândim la El și să vorbim despre El cu cel mai adânc respect. El ne numește într-adevăr frații Săi, însă El este și rămâne Fiul **Dumnezeului celui Atotputernic**.

Consecințele căderii în păcat

Citim în 1 Timotei 2: „Întâi a fost întocmit Adam și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” După această cădere, Dumnezeu spune în Geneza 3 că dorința femeii va fi după bărbatul ei. Ea trebuia să fie supusă și să aibă respect față de bărbatul ei (vezi și Efeseni 5.22-23). Tocmai într-o asemenea comportare trebuia ea să se simtă fericită. Avea pe bărbatul ei mai presus de ea, ca să fie ocrotită de el și să fie numită după numele lui, ca să poată primi copii și să-i poată iubi. Așa schimbă Dumnezeu consecințele păcatului ei; El o așază totuși pe locul minunat pe care l-a hotărât pentru ea.

Acesta este însă locul pe care trebuie să-l ocupe și Adunarea față de Domnul Isus. Și de la om, Dumnezeu așteaptă ca el să se comporte cu soția sa, așa cum face Domnul cu Adunarea Sa; El o iubește, o hrănește, o îngrijește și o ocrotește (Efeseni 5, de la versetul 22). Este de mirare că Satan, principal, nu vrea nimic altceva decât să răstoarne ordinea lui Dumnezeu? Nu

întrebuințează el totul în ultimele zile, în care noi trăim, ca să strice adevărul minunat? Ceea ce firea (natura) învață potrivit voinței lui Dumnezeu, Satan îi este împotriva. El încearcă pe toate căile să șteargă granițele, să le îndepărteze sau chiar să le răstoarne. Au durat aproape 6.000 de ani până când lumea a ajuns la o asemenea revoltă împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său. Egalitatea în drepturi între bărbat și femeie este prezentă și va merge mult mai departe. Aceasta este decăderea, semnul caracteristic al ultimelor zile.

Puterile întunericului

Puteri întunecate stăpânesc lumea. Satan le are sub mână sa, el este stăpânitorul lumii acesteia și cauza tuturor relelor. El aspiră totdeauna să-și întindă influența și asupra noastră, a credincioșilor.

Jafuri și ucideri, uciderea copiilor prin avort provocat, plăcerile senzuale, înrobirea prin stupefiante, nicotină și alcool - toate sunt consecințe ale acestor puteri ale întunericului. Duhul rău se descoperă și în muzica modernă, în răzvrățiri, acte de violență și în crimele care se înmulțesc mereu. Puterile diavolești știu să se ascundă cu dibăcie în planul al doilea. Numai puțini recunosc cine provoacă toate acestea.

Aceste puteri sunt cele care într-un mod rafinat îndepărtează îmbrăcămintei proprietatea de acoperire; rușinea este ceva „retrograd.”

Alături de aceasta vine sentimentul rușinii din căderea în păcat, în Geneza 3. Sentimentul rușinii și al vinovăției sunt împreună, dar omul modern nu mai vrea să știe nimic despre amândouă. Toată lumea este condusă de modă, și cine stă împotriva, devine disprețuit și batjocorit.

Nu este de temut că moda nerușinată ar putea să găsească acces și între credincioși? Cât de puțin atenți am fost noi în privința aceasta! Cât de puțin ne-am împotrivit?

Tocmai aici putem să arătăm în afară separarea noastră lăuntrică pentru Domnul. Nu ar trebui noi să purtăm mai bine batjocorirea lui Hristos, decât să ne facem una cu lumea și puterile ei? Când Dumnezeu a poruncit să se poarte rochiile într-un anumit fel, multe creștine au fost imediat ascultătoare, pentru că mai dinainte socoteau că este greu de purtat o îmbrăcămintă modestă și că de fapt este o poruncă imposibilă a lui Dumnezeu.

O studentă a fost întrebată de ce se îmbracă așa de modest. Ea a dat răspunsul simplu: „Eu nu vreau să arăt ca o desfrânată.” O asemenea întrebare pot să și-o pună chiar și surorile tinere una alteia, în mod ironic, deci rău intenționat. Ele nu-și dau seama ce consecințe rele ar putea să reiasă dintr-o asemenea remarcă.

Îmbrăcămintea este importantă.

În Geneza 35.2, Iacov spune familiei sale: „Scoateți toți dumnezeii străini... curățiți-vă și schimbați-vă hainele.” Acesta a devenit punctul de cotitură în viața lui Iacov, începutul cel nou, pe care Dumnezeu l-a așteptat așa de mulți ani. Și cât de mult așteaptă Dumnezeu și de la noi ca să îndepărtăm pe dumnezeii străini din casele și inima noastră, să ne smerim și să ne curățim și să ne schimbăm hainele.

Aici cuvântul „haine”, ca și în alte locuri, este expresia obiceiurilor și practicilor noastre. Un proverb spune: „hainele fac pe om.” Dumnezeu Însuși are grijă de îmbrăcarea noastră; așa de important este pentru El acest lucru, încât El Însuși a îmbrăcat pe primii oameni.

Să schimbăm, hainele noastre - aceasta poate să însemne textual o revizuire a dulapului de haine. Însă această „schimbare” cuprinde mult mai mult. Trebuie făcută ordine în bibliotecă, în ziare și în muzică. Ce ar spune Stăpânul, dacă El ar veni în mod vizibil în vizită!.

Deuteronom 22

În acest capitol se spune că o femeie nu trebuie să poarte haine bărbătești și un bărbat nu trebuie să poarte haine femeiești. Aceasta este o vorbire clară. Prin acest principiu Dumnezeu a condamnat deja cu câteva mii de ani mai înainte egalitatea în drepturi din timpul nostru.

Se spune însă: „Trebuie să luăm aceasta în sensul textual? Nu are nici un înțeles duhovnicesc?” Desigur, Cuvântul lui Dumnezeu este totdeauna adânc și bogat, și noi ar trebui să vedem mai înainte de toate gândul duhovnicesc. Aici deci înseamnă, simplu, că o femeie trebuie să arate ca o femeie. Bărbatul trebuie să arate bărbătește și femeia trebuie să arate femeiește.

Însă nu este vorba numai de exterior. Dumnezeu vrea mult mai mult, ca fiecare să ocupe locul pe care El l-a destinat bărbatului și femeii. Aici iarăși Satan pune pe femeie pe locul bărbatului și feminizează pe bărbat.

Simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu va arăta în toate drumul corect, chiar și în poziție și profesie.

Femeia în Adunare

În primul rând, cele spuse sunt valabile în Adunare. Desigur, nu este vorba numai de faptul că nu se cuvine femeii lucrarea publică a bărbatului. Chiar atunci când surorile tac în Adunare, ele pot ocupa un loc care nu li se cuvine și prin influența lor să stăpânească peste frați. Sunt frații totdeauna bărbați în credință? Sau sunt ca și copiii care suportă numai lapte, așa că ei nu pot să conducă duhovnicește pe surori?

Nu este foarte simplă problema îmbrăcămintei bărbatului și femeii? Trebuie o soră, care vrea să-și ocupe locul care se cuvine înaintea lui Dumnezeu și a fraților, să se îmbrace ca un bărbat? Trebuie ea să se facă una cu lumea? Sau nu ar trebui noi să arătăm clar că ne-am dat seama de jocul Satanei?

Hristos, Capul

Potrivit textului din 1 Corinteni 11, bărbatul este imaginea și slava lui Dumnezeu. Hristos este capul oricărui bărbat. Bărbatul se supune nemijlocit autorității lui Hristos. El Îi este direct responsabil. Și pentru că bărbatul este imaginea și slava lui Dumnezeu, el nu trebuie să-și acopere capul în strângerile laolaltă în prezența lui Dumnezeu. Hristos este Capul său, El trebuie văzut.

Femeia este slava bărbatului, ea este „cununa” lui (Proverbele 12.4). Dumnezeu așa vede, că bărbatul este cu adevărat capul femeii. De aceea ea trebuie să-și acopere capul, ca semn al supunerii. Prin aceasta ea exprimă: eu însămi nu sunt cap. Eu îmi acopăr capul, așa că nu se poate vedea. Bărbatul este capul meu și eu sunt dependentă. — Așa exprimă femeia protecția de care se bucură.

Duhul lui Dumnezeu nu are în vedere numai pe bărbații și pe femeile căsătorite, ci sexul masculin și cel feminin în general. Orice bărbat este capul oricărei femei.

Cu privire la Hristos și Adunare, așa este de la început: El dorește supunere și dă protecție și ocrotire. Și El vrea să vadă și semnele supunerii mărturisite.

Să ne imaginăm că frații ar permite ca un frate să rămână cu capul acoperit în Adunare! Nu s-ar dezona Hristos, Capul lor?

Când însă o soră apare descoperită înaintea Lui, atunci ea dezonorează capul ei. Ea părăsește locul pe care Dumnezeu i l-a dat în creație. Ea nu recunoaște pe bărbat drept cap, și prin aceasta dezonorează și pe Hristos.

Cum am putea noi să ne strângem laolaltă ca să-L onorăm, când noi Îl dezonorăm prin exteriorul nostru!

Ce învață firea?

„Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat ca să poarte părul lung? Pe când pentru o femeie este o cinste să poarte părul lung, pentru că părul lung i-a fost dat ca învelitoare" (1 Corinteni 11.14- 15).

Este remarcabil cum Domnul face clar prin imagini, prescripțiile și gândurile Sale. El ne-a dat firea pentru aceasta și; dacă noi nu înțelegem clar, El vrea să ne explice mai clar.

Da, în natură părul are importanța lui. Toți bărbații și toate femeile tratează din fire foarte atent propriul lor păr. Dar și Dumnezeu are grijă de părul nostru.

O imagine a grijii lui Dumnezeu - „Chiar și perii capului vostru, toți sunt numărați" (Luca 12.7).

O imagine a respectului — „Să te scoli înaintea perilor albi" (Levitic 19.32). " Perii albi sunt o cunună de slavă" (Proverbele 16.31).

O imagine a femininului la femei și în Adunare — „Când însă o femeie are părul lung, este o cinste pentru ea" (1 Corinteni 11.15).

Când mirele în Cântarea Cântărilor prețuiește frumusețea miresei, el scoate în evidență în mod deosebit părul ei lung (Cântarea Cântărilor 4.1;6.5). Cu părul ei lung a uscat femeia păcătoasă lacrimile ei de pe picioarele lui Isus (Luca 7). Și Maria a uscat nardul de pe picioarele Sale cu părul capului ei (Ioan 11.2 și 12.3).

O imagine a punerii deoparte — „Părul i-a fost dat ca o învelitoare" (1 Corinteni 11). „Învelitoarea" înseamnă „separație", în acest loc poate fi tradus și cu „înveliș". Cine se învăluie nu vrea să fie ținut în seamă. Când Rebeca și-a pus voalul, ea a arătat: „Acum eu nu trebuie să mai fiu pentru nimeni altcineva, decât numai pentru Isaac" (Geneza 24).

Tot așa și Adunarea trebuie să fie numai pentru Hristos, nu pentru lume. Ce minune a harului, că o soră, prin părul ei lung pe care i l-a dat Dumnezeu, poate să mărturisească public acest lucru!

Îngerii

Îngerii examinează cu atenție Adunarea (1 Corinteni 11.10; Efeseni 3.10; 1 Timotei 5.21). De aceea se acopereau surorile, și din cauza îngerilor. Pentru îngeri, Adunarea este o taină. Prin Adunare ei înțeleg ceva din înțelepciunea lui Dumnezeu. De aceea aceste ființe cerești nu trebuie să observe nici o dezordine printre creștini. Îngerii examinează cu atenție dacă mireasa Domnului se comportă potrivit chemării ei! Cât de întristați trebuie să fie îngerii, când copiii lui Dumnezeu se adună înaintea Domnului, care de fapt este și Domnul lor, dar nu cunosc măcar ordinea acestui loc binecuvântat sau îl desconsideră! Consecința acestui fapt va fi rușinarea și pierderea înaintea tronului de judecată al lui Hristos..

Să observăm că este vorba de toți cei prezenți în Adunare. Pentru fiecare se cuvine comportarea corectă, nu numai pentru aceia pe care Domnul îi folosește în slujba Sa în Adunare!

Cât de scurt? Cât de lung?

Cuvântul lui Dumnezeu dă măsură lungimii părului pentru bărbați. Potrivit cu Ezechiel 44.20, preoții nu aveau voie în noul Templu: a) să-și radă capul (aceasta este nenatural); b) să-și lase părul liber sau să crească lung (aceasta este feminin); c) preoții trebuiau să-și taie părul în mod convenit, se spune; „ci vor trebui să-și taie părul.”

Aici este dată în mod clar măsura pentru bărbați și cu aceasta și pentru femei. Fratele trebuie să-și taie părul în mod decent. Din cele trei posibilități pe care le dă Dumnezeu, rămâne pentru femei numai punctul b). Pentru ele înseamnă: ele trebuie să lase părul să crească liber sau lung. Se poate exprima mai clar?

Toți frații și surorile care vor să arate că inima lor este îndreptată neîmpărțit spre Domnul, iau seama exact la această diferență. Deci amândoi nu vor lăsa părul să crească pe jumătate lung, așa că dinapoi nu se poate recunoaște dacă este un tânăr sau o tânără, un bărbat sau o femeie!

În 1 Corinteni 11.5-6 citim că este o rușine dacă o femeie își taie părul sau se tunde. Aici sunt folosite două expresii. Tăierea ne vorbește despre scurtarea părului, În textul original aici se înțelege micșorare sau scurtare. Atât tăierea cât și scurtarea sunt ambele împotriva Scripturii. Femeile lumii acesteia își taie părul, ca un semn vizibil al neascultării. Cine omite foarfeca și nu caută nici o scuză, acela este ascultător de Domnul în această privință.

Și ce vrea să spună când o femeie s-a ras? Scriptura dă răspunsul, și găsim două prilejuri când femeia putea să se radă: a) când ea era o femeie acuzată (Numeri 5); b) când ea a fost luată

prizonieră, plângea casa părintească și nu era încă unită cu Israelitul cu care trebuia să se căsătorească (Deuteronom 21.10- 13).

Deci o femeie rasă, fie că nu avea încrederea deplină a soțului ei, fie că era o prizonieră. Și nici femeia credincioasă și nici Adunarea nu trebuie văzute ca și cum ar fi acuzate de Hristos sau să se simtă ca o prizonieră și ca una întristată.

Exteriorul ei trebuie să arate că ea se bucură de încrederea Sa și este mângâiată de El, sub protecția Sa.

Prorocija,

În 1 Corinteni 11, apostolul vorbește despre o soră care se roagă sau procește. Unde procește o soră? Nu în Adunare, căci acolo ea trebuie să tacă (1 Corinteni 14.34). Ea are însă voie să procească dacă vorbește înaintea copiilor sau înaintea surorilor. Unde nu este prezent nici un frate, ea se va și ruga.

„A proroci” înseamnă să faci cunoscut gândurile fii Dumnezeu. Locul din 1 Corinteni 11.5 arată că orice femeie care se roagă sau procește cu capul neacoperit, nesocotește capul ei; „pentru că este ca și una care ar fi rasă.” Fetele erau rase, când în război aveau de a face cu forțele de ocupare. Astfel ele erau considerate ca o rușine.

Ar putea o soră în felul acesta să spună ceva înaintea copiilor? Acest text este așa de clar, așa cum doi ori doi fac patru. Ori Cuvântul lui Dumnezeu nu mai are nici o putere asupra noastră? „Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?” (1 Corinteni 11.13). Sau noi am alunecat așa de mult, că nu mai îndrăznim să rostim nici o judecată duhovnicească?

Despre frații noștri tineri

Dumnezeu spune că un bărbat cu părul lung se face singur de rușine. Prin aceasta el părăsește locul său ca bărbat și se dă drept supus ca o femeie. Fiecare bărbat, da, și orice tânăr care are părul lung, dezonorează pe Dumnezeu.

În cultura noastră actuală, părul lung a devenit un semn al mișcării anticreștine! Întrebarea principală este: vrem noi să ne facem una cu o mișcare de desfrâu, de beție și lepădare a valorilor lui Dumnezeu? Absalom era unul din aceștia, și el avea de asemenea părul lung. Acest om capabil, dar care era un lingușitor șiret și un ucigaș, și care s-a răsculat împotriva respectului față de adevăratul împărat, este un simbol al lui Antihrist!

Mărturia

Desigur, responsabilitatea pentru tinerii cu părul lung este în primul rând a părinților, atâta timp cât ei nu au încă părtașie la masa Domnului. Când însă după ce s-a terminat o strângere laolaltă, unii dintre ei stau împreună și îi vede lumea sau ceilalți credincioși, se spune imediat: „la te uită, așa ceva au ei voie să facă!” Ei sunt totdeauna văzuți în legătură cu mărturia, și prin aceasta mărturia este păgubită.

Ce putem face noi în situația aceasta?

În orice caz, noi ar trebui să stăm sub impresia dezonorării care se aduce Domnului prin aceste lucruri exterioare, cum sunt purtarea părului lung și îmbrăcămintea. Cu cât mai mult apoi cei care vor sămeargă pe calea despărțirii de rău (și cei tineri chiar) iau seama la aceasta și merg împreună pe drumul cel drept, cu atât mai mult vor veni ceilalți să li se alătore și părinții temători de Dumnezeu vor primi cu atât mai multă putere pentru educare.

Noi toți ar trebui să ne smerim, și chiar cei bătrâni, că în mijlocul nostru ar fi posibil așa ceva, că am fost slabi și am tolerat neascultarea clară. Aceasta este valabil, înainte de toate, pentru frați, pentru că ei n-au fost veghetori și nu și-au îndeplinit misiunea de bărbați.

Dușmanul ar putea pătrunde înăuntru, așa cum spune Naum: „Iată, poporul tău este ca femeile” (Naum 3.13). Și Isaia vorbește: „Cât despre poporul meu,... îl guvernează niște femei” (Isaia 3.12).

Probabil că sunt adunări unde acest rău nu este tolerat. Firește, prin aceasta poate lua naștere un duh legalist și atunci *un rău* se luptă cu un altul. Acest pericol nu există însă când adevărul este unit cu dragostea. În nici un caz să nu numim răul bine; să nu punem împotriva Cuvântului lui Dumnezeu nici un „da, dar”! Să nu atenuăm un rău cu un altul, prin aceea că spunem: „Dar și lucrul acesta și celălalt sunt tot așa de greșite!”

Să ne așezăm pe noi înșine în lumina lui Dumnezeu. Să ne deschidem inima și mintea când El ne vorbește. „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine și du-mă pe calea cea veșnică” (Psalmul 139.23-24). Noi vom înțelege atunci că numai o schimbare exterioară nu este suficientă. Trebuie să aibă loc și lăuntric, căci se spune în 2 Corinteni 7.1: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului.”

Cum poate Domnul să-Și facă locuința la noi, când noi nu suntem despărțiți lăuntric de lume și nu păzim nici chiar poruncile lui clare (Ioan 14.21 -24)!

Când ne schimbăm gândirea, potrivit felului Său de a fi, atunci vom cunoaște voia Sa. Fără aceasta nu este niciodată o creștere duhovnicească, nici pentru fiecare în parte și nici pentru Adunare. Cine vrea să fie credincios Domnului? Și cine vrea să arate prin comportarea sa exterioară ceea ce ne-a dat Domnul în dragostea Sa?

Când noi privim la crucea Sa, la dragostea și slava Sa, este atunci așa de rău când cei necredincioși sau ceilalți creștini ne consideră ciudați și râd de noi și ne batjocoresc?

Nu este prețuirea Preaiubitului Mire ceresc mai de preț decât toate? Ce bucurie este însă pentru Domnul Isus când El vede că Mireasa Sa, atât lăuntric cât și exterior, reflectă gândurile minunate ale inimii Sale pline de dragoste!

Să nu ne certăm asupra acestor lucruri

Călăuzit de Duhul Sfânt, fără îndoială apostolul a văzut dinainte că oamenii se vor certa cu privire la aceste adevăruri inspirate (vezi 1 Corinteni 11.6). El însă respinge categoric cearta și spune că nici el și nici Adunarea lui Dumnezeu nu au acest obicei. Duhul vorbește prietenos și îndurător. Greu nu este. Apostolul nu domnea peste alții; nu era nici un duh legalist, ci adevărul era așa de strâns legat cu dragostea, de care Domnul nostru este vrednic!

Și nici să nu le nesocotim

Să fim atenți, când se spune: „Însă aceasta nu este valabil pentru timpul nostru! Aceasta era pentru timpul și obiceiurile de atunci!” Cei care vorbesc așa fac lipsit de putere Cuvântul lui Dumnezeu. Ce este omenesc a pătruns în Adunare, prin faptul că mai întâi s-a desconsiderat Cuvântul lui Dumnezeu și apoi s-au adus gânduri omenești alături de Cuvânt sau s-au așezat în locul Cuvântului. Acesta este începutul și rădăcina tuturor criticilor Scripturii.

Foarte important

Greutatea acestor cuvinte devine clară, când vedem cum stau ele între două adevăruri. Apostolul vorbește sub călăuzirea Duhului Sfânt, mai întâi despre masa Domnului și apoi despre cină.

În 1 Corinteni 10 el spune că nu se poate participa la masa Domnului și în același timp să primești ceea ce Diavolul pune înainte.

În 1 Corinteni 11 este vorba de instaurarea cinei și de participarea la aceasta în mod nedemn.

Tocmai între acestea stă ceea ce Domnul are de spus cu privire la păr și la acoperirea capului. Cuvântul este îndreptat spre Adunare, chiar dacă Duhul Sfânt Se adresează totdeauna fraților, pentru că ei ar trebui să acționeze. Însă toată Adunarea este responsabilă!

Și la primirea, în Adunare

Când cineva dorește să-și ocupe locul la masa Domnului, de asemenea toată Adunarea este responsabilă. Desigur, sunt frați pe umerii cărora este pusă mai întâi responsabilitatea; și de fapt aceasta nu este o chestiune simplă.

Cine altul ar putea să judece starea lăuntrică a cuiva, decât Duhul Sfânt sau un credincios care este condus de Duhul Sfânt!

Este un adevărat pericol că în judecarea situațiilor noi ne lăsăm ușor influențați de lucrurile exterioare și de ceea ce se spune. Pe de altă parte o convingere lăuntrică bună se vede și în afară. Un asemenea creștin se supune cu plăcere Cuvântului lui Dumnezeu în lucrurile exterioare și în împrejurările vieții. El este pregătit din inimă să se deosebească de lume. Dacă în lucrurile exterioare se vede o înclinație spre asemănarea cu lumea, trebuie pe drept întrebare de ce vrea să ia parte la masa Domnului, în despărțire de rău.

Frații care se ocupă de această chestiune ar trebui să aibă și puterea duhovnicească să vorbească despre aceste lucruri cu tact și dragoste. Ei înșiși ar trebui să-și dea seama de însemnătatea pe care o au aceste lucruri în ochii lui Hristos. Așa trebuie să ne așezăm noi toți sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.

Întoarcerea

„Dar”, așa ar putea cineva să spună, „cum am putea noi să schimbăm un fel de a fi pe care l-am ținut ani de-a rândul?”

Este totuși un mare har că Domnul poate să readucă la cercetare de sine nu numai pe un credincios, ci o întreagă mărturie, ca să întrebe iarăși de voia Domnului. El iartă cu plăcere, pretutindeni și totdeauna. Și dacă El cere ascultare, atunci El vrea să dea putere pentru aceasta.

Este uimitor cum Duhul Domnului a trezit pe unii credincioși tineri, ca după rătăcirea generală a ultimilor zeci de ani, să caute iarăși gândurile inițiale ale Scripturii, să le redescopere și să le înfăptuiască în viața de toate zilele. Când acești tineri își ocupă cu modestie locul, atunci se mărește vizibil puterea duhovnicească a întregului, și prin aceasta sprijinesc și pe frații bătrâni, care au responsabilitate.

„Dar”, ar putea spune un altul, „cum este atunci, de exemplu, cu o soră care de ani de zile participă la adunare și are părul scurt?” Ah, probabil aceasta este o soră scumpă, care din vina noastră niciodată nu a înțeles minunatul adevăr despre care vorbește părul lung. Probabil ea va vedea. Probabil că și-a pus la inimă și a luat hotărârea să lase să-i crească iarăși părul, pentru că Domnul vrea. Dacă însă ea nu vede clar, să implorăm pe Domnul, ca să primească lumina dumnezeiască. Noi, ca frați, trebuie să ne smerim, că din vina noastră ea și-a pierdut această frumoasă podoabă, pentru ea și pentru alții.

Locul sublim

Așa va fi redat femeilor locul lor de cinste. Egalitatea în drepturi introdusă de Satan îndepărtează pe femeie de frumusețea ei. Ea este scoasă afară din domeniul dragostei și a lucrării de dragoste. Locul într-o fabrică sau într-un birou zdruncină familia, când o femeie este și mamă. Sara era în cort, aceasta însemna acasă. Și ea a devenit mama poporului pământesc al lui Dumnezeu.

Nu a fost nimeni care să fi respectat mai mult pe femeie în poziția ei, decât Hristos Însuși în viața Sa pe pământ. Dimpotrivă, nimeni nu a înțeles așa de mult pe Domnul și a simțit așa de mult cu El, ca femeia. Nici un ucenic, nici chiar Ioan sau Petru, nu au înțeles ceva despre ceea ce Domnul a spus mai dinainte cu privire la moartea Sa și învierea Sa. Numai Maria din Betania a ascultat cu inima și cu sufletul.

Necredincioșia

Necredincioșia se întâlnește în toată Biblia. În Vechiul Testament avem Israelul necredincios, în Noul Testament avem mireasa falsă. În Apocalipsa 2 este numită „femeia Izabela”, care ademenește la desfrânare și la mâncarea din lucrurile jertfite idolilor, ca să deschidă lumii poarta, să aducă pe poporul lui Dumnezeu până acolo încât să slujească dumnezeilor lumii acesteia. Izabela din 2 Împărați 9, care și-a fardat ochii, este dușmana profeților lui Dumnezeu, care chemau poporul la credincioșie.

Trebuie oare un frate tânăr, care caută o soție, ca împreună cu ea să slujească Domnului, să-și ia o soră tânără care în exterior arată ca o necredincioasă, fardată, cu părul tăiat și în îmbrăcăminte lipsită de bun simț?

Se caută dăruirea

După Numeri 5 urmează capitolul 6. Am văzut mai întâi în capitolul 5 femeia sub bănuială, care s-a com- portat în așa fel încât soțul ei se îndoiește de dragostea ei. În capitolul 6 însă, avem pe cineva care se predă necondiționat lui Dumnezeu. Este nazireul, adică cel despărțit, care se închină pe deplin Domnului. Pentru un timp el se comportă altfel ca de obicei. El nu bea nici un fel de vin - prin aceasta el se distanțează simbolic de orice fel de bucurie pământească. Și el lasă să-i crească părul, îl poartă lung, ca o femeie. Acesta înseamnă: eu pun deoparte sentimentele mele naturale și mă supun pe deplin lui Dumnezeu!

Este de la sine înțeles că părul lung este o dezonorare pentru bărbat, Însă nazireul, spre deosebire de toți ceilalți, îl poartă ca expresie a dependenței și zdrobirii propriei sale voințe. Dumnezeu a dat această rânduială și, prin aceasta, posibilitatea să arăți față de toți, ca un semn vizibil că vrei să trăiești numai și numai pentru Dumnezeu.

Samson era de asemenea un astfel de nazireu și purta părul lung. Acest simbol al ascultării, al dependenței era secretul puterii sale. Când însă printr-o „femeie necredincioasă” a lăsat să i se taie părul, el a divulgat secretul puterii și a devenit un sărman întemnițat.

Noul Testament cunoaște pentru timpul în care trăim noi, un nazireat duhovnicesc. Adevăratul Nazireu este Însuși Domnul nostru. Cu toate că El nu a purtat semnul caracteristic exterior și Și-a arătat gloria, prin aceea că a făcut vin din apă, El a fost totuși singurul ascultător, care a mers pe drumul Său în supunere deplină față de voia lui Dumnezeu.

Adevărații credincioși, care înțeleg că sunt uniți cu Hristos, pot acum să fie și nazirei duhovnicești. Dacă noi urmăm pe Hristos în această privință, prin faptul că ne supunem vocii lui Dumnezeu, atunci oamenii din jurul nostru ne vor batjocori, însă Domnul știe să aprecieze lucrurile.

Când după Numeri 6 s-a sfârșit timpul de nazireat, avea loc o acțiune remarcabilă. Versetul 18: „Nazireul să-și radă, la ușa cortului întâlnirii, capul nazireatului său, să ia părul consacării sale și să-l pună pe focul care este sub jertfa de mulțumire." El nu trebuia să-și păstreze părul, pentru că prin flăcările jertfei se ridica spre cer. Tot așa va fi, când timpul vieții noastre consacrate de pe pământ va ajunge la sfârșit, se va înălța un miros plăcut al vieții noastre, care este pentru Dumnezeu. Mirosul plăcut al jertfei de mulțumire, omagierea jertfei lui Hristos va rămâne în toată veșnicia. În același timp însă — dacă va fi posibil,— cu mirosul jertfei minunate se va înălța și mirosul atașamentului și dragostei noastre, a fiecăruia în parte, care aici pe pământ a vrut să fie un adevărat nazireu. Tatăl va găsi plăcere pentru toate acestea în toată veșnicia.

O istorie a celei mai mari dragoste

La început este dragostea veșnică a Tatălui care a vrut să aibă o Mireasă pentru Fiul Său. Și dragostea până la sfârșit a Fiului (Ioan 13), care S-a dat pe Sine Însuși, este unitatea de măsură. Cum ar trebui noi să răspundem la această dragoste?

Dragostea este din Dumnezeu și El o lucrează în noi. „Aceasta,este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5.3). Cineva, care nu este născut din nou, nu va înțelege nimic din toate acestea. El va exagera totul și le va găsi fantezii. Natura veche nu poate avea nici un fel de dragoste pentru Mirele ceresc.

Se spune: exteriorul nu este așa de important, Domnul privește la inimă. Ultima idee este adevărată, dar utilizată fals. Exteriorul este foarte important, pentru că el vine din inimă.

Este vorba de întrebarea: are El încă prima noastră dragoste? Mai este El primul în viața noastră? Suntem noi gata să renunțăm imediat la ceva pentru El, ceva pe care am fi vrut să-l facem la scurt timp după convertire? Frații care vestesc Evanghelia constată mereu: când cineva găsește pace, este gata să facă tot ce dorește Domnul. Noii convertiți simt deodată, de la sine, că acum și hainele, și podoaba părului trebuie să fie potrivite gândurilor lui Dumnezeu, care a făcut nespus

de mult pentru ei. Nu ne va pare rău de nici o jertfă pe care am adus-o Domnului, când noi, în haina de nuntă, vom sta înaintea Lui și-L vom vedea așa cum este!